

Meditacions: Dimarts de la sisena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimarts de la sisena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Jesús anuncia el seu retorn al Pare; el do d'enteniment; comprendre i acollir la realitat des de Déu.

DURANT la sisena setmana de Pasqua, l'Església continua proclamant alguns passatges del discurs de comiat de Jesús, recollits a l'evangelí de Joan. Avui escoltem el

Senyor que anuncia amb claredat, durant l'Últim Sopar, el seu retorn imminent al cel: «Ara me'n vaig al qui m'ha enviat (...). Des del moment que no em veureu, jo hauré anat al Pare» (Jn 16, 5.10). Podem imaginar el desconcert entre els apòstols en rebre aquest anunci. Probablement es van omplir de tristesa en escoltar aquestes paraules. ¿Com era possible que s'acabessin, per sempre, aquells meravellosos anys de convivència? Als apòstols «els feia por el pensament de perdre la presència visible de Jesús —explica sant Agustí—. El seu afecte humà s'entristia en pensar que els seus ulls no experimentarien més el consol de veure'l»^[1].

Aleshores, es deien els uns als altres: «Què significa això que ens diu? (...) No sabem pas de què parla» (Jn 16, 17-18). En aquell moment no podien entendre Jesús. Senzillament, no posseïen les claus per fer-ho. Tot i

això, encara que no van comprendre el sentit precís de les seves paraules, i cap d'ells no gosa fer la pregunta: On vas? (Cf. *Jn* 16, 5). Probablement estaven atònits pel curs que havia pres el sopar. Tres anys abans, al costat del Jordà, a l'inici de l'aventura amb Crist, Joan i Andreu ja havien fet una pregunta que ara podria ser oportuna: «Rabí —que vol dir «mestre»—, on t'estàs?» (*Jn* 1, 38-39). A l'Últim Sopar, però, davant el caire misteriós de la conversa, callen.

Després de la resurrecció, aquelles paraules es van fer per als deixebles més comprensibles i transparents, com a anunci de la seva ascensió al cel. (...) Només Jesús té l'energia divina i el dret de “pujar al cel”. Ningú més. La humanitat abandonada a si mateixa, a les seves forces naturals, no té accés a aquesta “casa del Pare” (Cf. *Jn* 14, 2), a la participació a la vida i a la felicitat de Déu. Només Crist pot obrir a l'home

aquest accés: Ell, el Fill que “va baixar del cel”, que “va sortir del Pare” precisament per això”^[2]. Jesús se'n va per enviar-nos —als seus apòstols i a nosaltres— el consol del seu Esperit i per obrir-nos la casa del seu Pare.

ÉS CLAR que Jesús no tenia intenció de deixar sols els seus deixebles; l'Esperit Sant continua la missió del Fill, omplint de fortalesa les seves vides i regalant-los dons que els ajudaran a entendre les coses de Déu. El Senyor vincula la vinguda de l'Esperit Sant amb la seva partida cap al Pare, «subratllant així que [el Paràclit] tindrà el “preu” de la seva marxa»^[3]. El que suposava una gran tristesa per als apòstols allí reunits era, en realitat, el pla de salvació que Déu havia traçat; però el *buit* que deixava el Senyor no quedaria sense

omplir, l'ocuparia l'Esperit Sant. Per això els diu: «si no me n'anava, no us vindria el Defensor, però quan hauré marxat, us l'enviaré» (Jn 16, 7). Tot els resultarà més clar a la Pentecosta, quan siguin inundats amb els seus dons.

El do de l'enteniment ens permet precisament penetrar als misteris revelats que els apòstols no podien comprendre en aquell moment. També s'anomena do de l'intel·lecte, l'etimologia del qual, *intus-legere*, llegir dins, suggereix que es tracta d'una gràcia que facilita conèixer el més intrínsec de la realitat. El do de l'enteniment ens atorga una intuïció per a les coses de Déu, un coneixement profund de les veritats de fe i fins i tot de certes veritats naturals ordenades al fi sobrenatural. Allà on no arriba ni l'ull ni la raó humana, l'enteniment ens fa veure més enllà, com passa amb aquests dispositius de visió

nocturna que enmig de la nit aporten una claredat sorprenent. Tot i que mai no podrem comprendre perfectament el misteri de Déu, ni abastar-lo íntegrament, amb aquest do de l'Esperit Sant ens hi podem acostar a poc a poc.

Amb el do de l'enteniment tenim «capacitat d'anar més enllà de l'aspecte extern de la realitat i escrutar les profunditats del pensament de Déu i del seu disseny de salvació»^[4]. Encara que en molts moments tinguem la temptació de jutjar els esdeveniments només amb ulls humans, i no aconseguim unir la nostra mirada a la de Déu, aquest do diví ens permet «comprendre les coses com les comprèn Déu, amb la intel·ligència de Déu»^[5]. Sant Josepmaria ho comparava a la capacitat de mirar no només en dues dimensions, d'una manera plana i enganxada a la terra: «Quan visquis vida sobrenatural obtindràs de Déu

la tercera dimensió: l'altura, i, amb ella, el relleu, el pes i el volum»^[6].

A LA PRIMERA lectura d'avui, els Fets dels apòstols narren amb detall l'empresonament de Pau i Siles a Filips (cf. *Ac* 16, 22-34). «Després d'apallissar-los de valent, els van tancar a la presó (...). Cap a mitjanit Pau i Siles pregaven i cantaven himnes a Déu». De sobte es va produir un terratrèmol, «s'obriren totes les portes i es desferen les cadenes de tothom». En veure la situació, el carceller es va intentar suïcidar, però Pau «li cridà: “No, no et facis res, que hi som tots”». Tremolant de por aquest home els va preguntar: «Senyors, què he de fer per salvar-me? Ells li van respondre: “Creieu en Jesús el Senyor, tu i tota la teva família, i us salvareu”. I van

anunciar la paraula de Déu a ell i a tots els de casa seva». La conversió d'aquesta família de Filips és molt ràpida. Han entès en poques hores prou per desitjar batejar-se immediatament. Aleshores, van pujar a casa seva, «els parà taula i celebrà amb tota la família l'haver cregut en Déu».

El do d'enteniment perfecciona la nostra fe, ens obre la ment per comprendre la Paraula de Déu, allò que Jesús ha dit i realitzat. Creix una certesa que no està fonamentada només en raons, sinó també en l'experiència interior que Déu ens comunica. A més, aquesta certesa va sent cada cop més sincera quan deixem que impregni el nostre cor i els nostres afectes. Així, tant les coses de Déu com les coses del món, tot allò que passa, es comprèn i s'acull *des de Déu* d'una manera més profunda i esperançada.

Sant Josep maria aconsellava el 1971 a un sacerdot que estava per predicar un recés espiritual: «Posa'ls al cor l'amor a l'Esperit Sant, que és posar l'amor al Pare i al Fill. Perquè el Fill ha estat engendrat pel Pare des de tota l'eternitat; i de l'amor del Pare i del Fill, també eternament, procedeix l'Esperit Sant. No ho entenem bé, però a mi no em costa de creure»^[7]. Aquestes paraules resumeixen allò que sent l'ànima que rep aquest do del Paràclit. D'una banda, sap que no és capaç de comprendre el misteri; però, alhora, té la certesa del seu auxili i de la seva llum.

Podem demanar a Maria que ens concedeixi viure la nostra vida quotidiana immersos en el misteri de Déu, seguint aquella recomanació gràfica del fundador de l'Opus Dei: amb els peus a terra i el cap al cel.

[1] Sant Agustí, *Comentari a l'evangeli de Joan*, 94,4.

[2] Sant Joan Pau II, Audiència general, 5-IV-1989, núm. 2-3.

[3] Sant Joan Pau II, Audiència general, 31-V-1989, núm. 1.

[4] Francesc, Audiència general, 30-IV-2014.

[5] Ibid.

[6] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 279.

[7] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 21-II-1971.

meditacions-dimarts-de-la-sisena-
setmana-de-pasqua/ (02/04/2026)